

Niets te bewijzen: Doodad St. Peter, Liquid Blue

Lees en hoor ik verhalen over Doodad Guitars, dan lijkt het velen op te vallen, dat gitaristen of de markt dingen verklaren of roepen, die Doodad vervolgens in haar modellen toepast. Ik speel nu een week op deze St. Peter en ik heb een jaar of drie geleden de eerste 'Boston' versie bespeeld. Doodad Guitars hoeft niets meer te bewijzen. Nooit ga je voor schut als je iemand zo'n instrument aanbeveelt. Je gaat voor het origineel vanwege de waarde, maar niet langer voor de kwaliteit. Er zijn talloze bouwers, die dit allang bereikt en incidenteel gepasseerd zijn. Echter niemand kan zeggen, dat zijn LP variant verbeterde variaties heeft, in dezelfde kwaliteit wordt gebouwd en voor nog geen 500 euro wordt geleverd! Sorry, officieel 509 euro! Schaterlachend open je de ludieke Doodad Koffer. Het inmiddels overbekende blokken motief is ook op de koffer aangebracht. Dit is het beeld van de unieke eigenaar, Harald Wind. We kunnen er om lachen, maar zowel de bizarre benaming als dit kenmerkend beeld staan meer en meer in lijn met kwaliteit dan humor.

Door HUGHES RUYSS.

Als gitarist met een verhaal kom je verdacht over, wanneer je een betaalbaar instrument de hemel in prijs. Natuurlijk is het concept gepikt en mag je daarvoor je bezwarende vinger opsteken. In het voordeel van Doodad Guitars moet je echter stellen, dat ze ooit en ZONDER succes eigen modellen hebben gelanceerd.

Door een Stratocaster, Telecaster en Les Paul persoonlijk aan de tand te voelen, besloot de ontwerper bij Doodad dat hij verbeteringen kon vinden. Tot ieders stomme verbazing echter in een prijsklasse, waar je zorgelijk naar kijkt en vervolgens daardoor nee-schuddend van een instrument wegloupt. Het heeft even geduurd, maar meer en meer gitaristen, waaronder een aantal van naam, ontdekken een aantal bijzondere veranderingen aan de verschillende modellen.

Da's eerder gedaan!

Zo komt deze St. Peter dus in een spectaculair blauw, met gewogen elektronica en een betere balans dan het origineel.

Doodad stelt, dat ze met dit model een nieuwe bouwwijze hebben toegepast. Het komt echter overeen met de lichtgewicht Gibson versies, die vanaf 2006 zijn geïntroduceerd. Doodad werkt echter met gaten om het gewicht te reduceren, Gibson met vier kamers. Een belangrijk verschil met onze Gibson uit 2006 is de balans, die Doodad in haar versie weet te vinden; aanzienlijk beter! Een Gibson weegt nu zo'n 3,8 kilo met een helling naar de body, een Doodad 3,6 kilo, keurig op schoot in balans!

Wat de prijs van deze St. Peter echt bijzonder maakt, is dat ze in Korea nog met een mahonie houtsoort werken, die erg licht van gewicht is. Veel bedrijven stappen nu over naar Sapele, omdat mahonie in dit gewicht alsnog duurder wordt.

Is aan de voorzijde de afwerking in Liquid Blue prachtig, nog steeds snap ik de meeste fabrikanten niet, waarom ze op een fraaie mahoniehouten achterkant, de twee compartimenten met een lelijk zwart vlak afdekken. Hoe moeilijk kan het zijn om dit een bruin kleurtje te geven? Doe Dat!

Van PAF tot P-90?

Heel soms, dan wil je iets, maar dan blijkt het in vergelijking net even anders. Ik praat over de keuze van spoelsplitsing. Na een uurtje afwisselend tussen dubbel en enkelspoel gespeeld te hebben, ging het in mijn fantasie leven, dat de Humbuckers weliswaar uniek klonken, maar toch veel van de moderne Burstbuckers in zich hadden, waardoor ik dat prachtige nasale geluid in kon stellen. Het

favoriete vergelijk van Gibson liefhebbers met de klassieke PAF's gat niet op. Trouwens met nieuwe Gibsons ook niet! Echter, ik dacht ook het karakter van de P-90 erin te vinden. Da's ook niet zo. Ze klinken moderner, meer open en met de juiste verhouding van volume en toon prachtig akoestisch.

Alle lof overigens voor de potmeters; soepel en gedetailleerd. Verschillende stapjes geven zo verschillende geluiden. Erg inspirerend om mee te experimenteren. De enige slechte toon, die je uit deze elektronica haalt, is het dichtdraaien van de toon regelaar en naar het brucelement schakelen.

Slechtziend of niet!

Je mag slechtziend zijn, maar de contouren van het origineel zijn duidelijk aanwezig. Door de kop en elektronica te veranderen, heeft Doodad een ander beestje gemaakt. Ze moeten echter in details nog wat oppassen. De Treble/Rhythm keuze op de schakelaar aangegeven, kan Gibson tot een klacht aanzetten!

Op zoek naar een eigen kleurstelling geeft Doodad tegenwoordig veel opties. Het begon met zwart, Goldtop en blauw, wat snel met groen en Silverflake gevolgd werd. Nu dus in Liquid Blue, zodat we in spanning afwachten hoe de rode versie eruit gaat zien! Overigens gaan ook andere modellen en de bassen in deze Liquid Blue kleurstelling volgen.

In oogopslag

Doodad Guitars, Apeldoorn, Nederland

Model: St. Peter (LP variant) in Liquid Blue met eigenzinnige elektronica

Ontwerp: Nederland/Amerika

Bouw: Korea

Prijs: € 499,-

Algemene kenmerken:

6-snarige elektrische gitaar in uniek lak en elektronica

Houtsoorten:

Driedelige mahoniehouten body met een esdoorn top
Mahoniehouten hals met een palissander toets.

Afmetingen:

Totale lengte: 98,3 cm
Mensuurlengte: 62,3 cm
Topkam breedte: 4,36 cm
12e fret breedte: 5,29 cm

Elektronica:

Twee volume met Master toon regelaars
Spoel splitsing op beide Humbuckers
3-standen schakelaar, Treble en Rhythm!
Twee ToneBuck Humbuckers, Matching Set 7.5K –8.0K; Alnico 5 magneten.

Extra:

Blacksmith gecoate snaren, 0,010 setje
Doodad geblokte maat koffer, afsluitbaar, met compartiment
Geen afstel sleutel, wel een enkelzijdige stelpen!

Distributie:

Doodad Guitars, Apeldoorn, Nederland
www.doodadguitars.nl

Na periodes

Tijdens de Noorder gitaardag hebben we dit instrument voor het eerst mogen vastpakken. De klank zonder versterking imponeert direct. Eenmaal in huis worden een paar dingen snel duidelijk. Door de reductie in gewicht en de gevonden balans speelt dit serieus beter dan een origineel. De stemmechanieken mogen wat soepeler gesmeerd worden, maar houden het geheel prima stabiel op stemming. Er zijn geen vondsten in brug staartstuk gedaan. Zelf zou ik graag een versie met een Wrap Around brug zien. Dit bedenkt ik niet zelf. Akkerman heeft me van het nut in Sustain en balans overtuigd.

De elektronica op de St. Peter is een klein veel wondertje. Graag wil iedereen het met een Gibson Burstbucker vergelijken, maar het zijn twee andere beestjes. Daarnaast heeft Doodad spoelsplitsing toegepast, wat je alleen maar als aanwinst kunt zien. Waarom deze gitaren steeds succesvoller worden, is puur te wijten aan de stabiele kwaliteit. Onder de 500 euro met een koffer ... ach, wat moet ik nog meer zeggen! ✓